

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 3111220451
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3111220451.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Poľovníckeho klubu „Kulháň“ so sídlom v Topoľčanoch, Dopravná 2069/1, IČO: 31 202 594, zastúpeného JUDr. Jánom Legerským, advokátom v Trenčíne, Nám. Sv. Anny 15/25, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 12, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11 C 184/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. augusta 2017, sp. zn. 5 Co 414/2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 30. augusta 2017, sp. zn. 5 Co 414/2016 a medzitýmny rozsudok Okresného súdu Trenčín z 2. júna 2016, č. k. 11 C 184/2011-418 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín medzitýmnym rozsudkom z 2. júna 2016 č. k. 11 C 184/2011-418 rozhodol, že základ žalobného nároku žalobcu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci je daný. Konštatoval, že Okresný lesný úrad v Trenčíne 26. augusta 2010 protiprávne, napriek ustanoveniu § 80 ods. 1, 3 zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve zaevidoval zmluvu vlastníkov spoločného poľovného revíru „Dubiská“ z 24. augusta 2010, pričom 10. augusta 2010 bola vykonateľným rozhodnutím Krajského lesného úradu v Trenčíne zaevidovaná zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva žalobcom. Napriek skutočnosti, že nebolo právoplatne ukončené konanie o schvaľovaní zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva pre žalobcu ako nájomcu podľa zákona č. 23/1962 Zb. a na užívanie poľovného revíru „Dubiská“ bola v danom čase zaevidovaná iná zmluva, Okresný lesný úrad v Trenčíne uskutočnil evidenciu ďalšej zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru „Dubiská“. Týmto postupom nastal stav, keď v tomto poľovnom revíre mohol právo poľovníctva vykonávať žalobca a tiež užívateľ na základe zmluvy zaevidovanej 26. augusta 2010. K zmene uvedeného stavu došlo až zrušením rozhodnutia Krajského lesného úradu rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky z 30. novembra 2010 právoplatného 17. decembra 2010. Súd prvej inštancie ustálil, že postup Okresného lesného úradu v Trenčíne mal za následok nezákonný zásah do práv žalobcu a uzavrel, že išlo o nesprávny úradný postup. Žalobcovi tak bolo znemožnené vykonávať v poľovnom revíri poľovníctvo a na jeho strane došlo k ujme v majetkovej

sfére. V správnom konaní tak došlo k naplneniu atribútov zodpovednosti za škodu uvedených v § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu. Tým, že rozhodoval medzitýmym rozsudkom, nezaoberal sa už námietkami žalovaného ohľadne výšky uplatnenej škody a nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Na záver uviedol, že nemal dôvod oboznamovať spisy správnych orgánov obsahujúce rozhodnutia, ktoré neboli medzi stranami sporné a rozhodnutia vydané v časovom období, ktoré sa netýkalo predmetného konania. Vzhľadom na to, že vo veci vydal medzitýmny rozsudok nerozhodoval v tomto štádiu o trovách konania.

2. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. augusta 2017 sp. zn. 5 Co 414/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu poukázal na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie jeho rozhodnutia. Nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalovanej, že výrok rozsudku prvej inštancie je neurčitý. Predmetom konania je náhrada škody, ktorej sa žalobca voči žalovanej domáha z titulu nesprávneho úradného postupu. Konštatovaním, že základ nároku je daný, v dostatočnej miere súd prvej inštancie definoval základ nároku, ktorý videl v porušení ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal otázkou predpokladov zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a posudzoval charakter žalobcom uplatnenej ujmy a jej príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Za podstatnú považoval skutočnosť, že rozhodnutie Krajského lesného úradu zo 16. augusta 2010, ktorým bola schválená zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva v prospech žalobcu bolo predbežne vykonateľné, pretože tento úrad v zmysle § 55 ods. 2 Správneho poriadku vylúčil odkladný účinok odvolania, ktoré bolo podané proti tomuto rozhodnutiu. Potom, ak Obvodný lesný úrad v Trenčíne zaevidoval zmluvu o poľovníctve uzavretú s ďalším subjektom 26. augusta 2010, došlo k situácii, že v období od 26. augusta 2010 do 17. decembra 2010 na jeden poľovný revír v rozpore s ustanovením § 16 ods. 2 zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve mohol vykonávať právo poľovníctva nielen žalobca ale aj ďalšie poľovné združenie, čo však nie je prípustné. Odvolací súd konštatoval, že zo strany správnych orgánov došlo k nesprávnemu úradnému postupom a boli splnené všetky podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu. Nepovažoval za opodstatnené tvrdenie žalovanej, že súd prvej inštancie sa dôsledne nezaoberal vznesenou námietkou premlčania. Za správne označil aj jeho zistenia o existencii práva žalobcu na úroky z omeškania zo žalovanej istiny. Zdôraznil, že tento nárok je potrebné posúdiť v zmysle ustanovení § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V ostatnej časti sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. , lebo súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., lebo rozhodnutia súdov nižších inštancií spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. K procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. došlo podľa názoru dovolateľky v dôsledku nenariadenia pojednávania odvolacím súdom napriek tomu, že v podanom odvolaní nesúhlasila s prejednaním veci bez jeho nariadenia. Odvolací súd napriek tomu pojednávanie nenariadil a svoj procesný postup v napadnutom rozsudku neodôvodnil. Nenariadením pojednávania jej bola zmarená možnosť predložiť v odvolacom konaní rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vydaný v rámci správneho súdnictva, ktorý sa týkal prejednáwanej veci, ako aj rozsudok Okresného súdu Trenčín, ktorým bol obdobný nárok žalobcu ako nedôvodný zamietnutý. Takýmto postupom došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania a tým aj práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie a následne ani odvolací súd nevykonali ňou navrhnuté dôkazy a v odôvodnení svojich rozhodnutí neodôvodnili, prečo k ich vykonaniu nepristúpili. Dostatočne dôsledne sa nevysporiadali s jej argumentáciou o neexistencii škody, ktorú si titulom ušlého zisku uplatňoval žalobca v žalobe. Neodôvodnili v čom mal spočívať nesprávny úradný postup v procese schvaľovania zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva pre žalobcu. Úplne opomenuli zaoberať sa existenciou príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdeným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súdov nižších inštancií tak vôbec nepreskúmavali existenciu naplnenia zákonných predpokladov vzniku jej zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Okrem toho v konaní

pred súdmi nižších inštancií namietala, že žalobca si nedôvodne uplatňuje nárok na úroky z omeškania zo žalovanej istiny nakoľko sa ho nedomáhal v rámci predbežného prejednávania nároku v zmysle § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. a z tohto dôvodu si uvedený nárok nemôže uplatňovať ani v konaní pred súdom. Na túto námietku však súdy nereagovali a žiadnym spôsobom sa s ňou nevysporiadali. Odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) dovolateľka namietala pri posúdení právnej otázky príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdeným nesprávnym úradným postupom a uplatneným nárokom na ušlý zisk. Podľa jej názoru rozhodnutia súdov v tejto otázke spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Svoju argumentáciu doložila teoretickými právnymi úvahami o výklade pojmu príčinná súvislosť, ušlý zisk, o postupe pri zisťovaní príčinnej súvislosti, o tom, ktoré otázky pri jej ustálení je potrebné zodpovedať a aké okolnosti brať pri konštatovaní jej existencie do úvahy. Zdôraznila, že medzi úradným postupom schvaľovania zmluvy o nájme práva výkonu poľovníctva a ušlým ziskom, ktorý si uplatňuje žalobca z titulu nemožnosti výkonu tohto práva nie je daná príčinná súvislosť. Žalobca mohol právo poľovníctva vykonávať až po schválení predmetnej zmluvy. Keďže správny orgán zmluvu neschválil, nemohol žalobca dosahovať zisk. Len v prípade vydania pozitívneho rozhodnutia, ak by žalobca mohol dôvodne vydanie takéhoto rozhodnutia predpokladať, by bolo možné uvažovať o prípadnom ušlom zisku. Ďalej uviedla, že ak príslušný správny orgánom zaevidoval v roku 2010 obdobnú zmluvu s iným subjektom, podľa záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo 88/2014 z 30. septembra 2015, takémuto zaevidovaniu nebráni to, že už je začaté konanie o schválení inej zmluvy, ak nebolo ukončené jej schválením. Okrem toho, poukázala na skutočnosť, že žalobca je poľovnícka organizácia, ktorá nie je založená za účelom dosahovania zisku a na jeho strane tak nemohla vzniknúť škoda titulom ušlého zisku. Dovolaťka navrhla rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 3 C.s.p. zmeniť tak, že návrh žalobcu bude zamietnutý v celom rozsahu, alternatívne, ak dovolací súd dospeje k záveru, že sú splnené podmienky pre rozhodnutie podľa § 450 C.s.p. rozsudky súdov nižších inštancií zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie, prípadne konanie zastaviť. Súčasne navrhla, aby dovolací súd podľa ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže v celej tejto veci sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolací súd tu považuje za nutné uviesť, že dovolateľka v úvode dovolania uviedla, že dovolanie podáva aj podľa § 420 písm. b/ C.s.p. Z obsahu podaného dovolania (§ 124 ods. 1 C.s.p.) však nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by smerovali k odôvodneniu tohto dovolacieho dôvodu, preto najvyšší súd ustálil, že dovolateľka rozsudok odvolacieho súdu z tohto dôvodu nenapadá.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že oba súdy postupovali správne, keď rozhodli, že základ jeho nároku na náhradu ušlého zisku je daný. Dovolaťku námietku, týkajúcu sa nesprávneho procesného postupu súdov nižších stupňov, ktorým malo byť žalovanej znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva označil za neakceptovateľnú. Poukázal na ustanovenia § 385 C.s.p., podľa ktorého je právom odvolacieho súdu rozhodnúť, či je potrebné nariadiť alebo doplniť dokazovanie, v prejednávanej veci takáto potreba nevznikla a odvolací súd tak nemal povinnosť nariaďovať pojednávanie. Pokiaľ žalovaná označila rozhodnutia správneho súdu a všeobecného súdu, ktoré pre nenariadenie pojednávania nemohla predložiť, ide o neprávoplatne rozhodnuté veci, v ktorých využil možnosť podať voči vydaným rozhodnutiam opravné prostriedky. Prízvukoval, že v konaní bol dostatočne preukázaný nesprávny procesný postup z titulu ktorého si uplatňoval voči žalovanej ako zodpovednému subjektu nárok na náhradu škody. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol, eventuálne zamietol, pretože nie je dôvodné. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o medzitymny rozsudok, v ktorom sa nerozhodlo o škode, žiadosť žalovanej o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia považoval za irelevantnú.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie je

dôvodné a napadnutý rozsudok treba zrušiť (§ 449 ods. 1, 2 C.s.p.).

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ C.s.p. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v tomto ustanovení, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pod „procesným postupom“ sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor).

10. Najvyšší súd už vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

11. Podľa názoru dovolateľky došlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Poukázala na to, že sudy nižších inšancií nedostatočne odôvodnili v čom mal spočívať nesprávny úradný postup v celom procese schvaľovania zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva, vôbec sa nezaoberali riešením otázky existencie príčinnej súvislosti medzi týmto nesprávnym úradným postupom a žalobcom uplatneným nárokom na ušlý zisk a nevysporiadali sa s námietkou, že žalobca si nemôže uplatňovať nárok na úroky z omeškania. Svoje rozhodnutie v tejto otázke náležite neodôvodnili, čím podľa dovolateľky porušili jej právo na spravodlivý súdny proces.

12. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti prijal najvyšší súd stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu uvedeného stanoviska; toto stanovisko treba preto považovať za aktuálne aj po 1. júli 2016 (3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 84/2017, 8 Cdo 85/2017).

13. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda (v podobe skutočnej škody - *damnum emergens* alebo ušlého zisku - *lucrum cessant*) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príчинná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade tú stranu sporu, ktorej tvrdenie má byť preukázané [teda poškodeného (žalobcu)].

14. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie platil Občiansky súdny poriadok, ktorý upravoval súdne konanie. Ten v ustanovení § 152 ods. 2 umožňoval súdu v osobitných prípadoch rozhodnúť tzv. medzitimným rozsudkom (obdobne to umožňuje aj aktuálna právna úprava - § 214 C.s.p.). Medzitimným rozsudkom sa rozhoduje o tom, či je základ nároku daný, dôvodný, resp. opodstatnený. Základom predmetu konania bude posúdenie všetkých otázok, ktoré vyplývajú z uplatneného nároku (porušenie právnej povinnosti, vznik škody, kauzálny nexus, vznesená námietka premlčania, otázka zániku nároku, spoluzavinenie poškodeného a pod.) s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú len výšky nároku. Následne po právoplatnosti medzitimného rozsudku súd konečným rozsudkom rozhodne už len o výške uplatneného nároku, pričom v tomto konaní súd už nemôže posudzovať otázky, ktoré sa týkajú samotného základu nároku z dôvodu prekážky *res iudicatae*. V konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. základ veci zahŕňa posúdenie všetkých podmienok zodpovednosti uvedených v tomto zákone okrem výšky škody; medzitimný rozsudok možno teda vydať, ak je vyriešené, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, prípadne nezákonnému rozhodnutiu, že vznikla škoda (majetková ujma) a že medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom konkrétnej majetkovej ujmy je vzťah príčiny a následku (príčinná súvislosť).

15. V posudzovanom prípade odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie vo vzťahu k existencii nesprávneho úradného postupu uviedli, že za podstatnú považujú skutočnosť, že rozhodnutie Krajského lesného úradu zo 16. augusta 2010 v zmysle § 55 ods. 2 Správneho poriadku vylúčilo odkladný účinok odvolania, z čoho následne vyplynulo, že bolo predbežne vykonateľné a to až do momentu, kedy bolo zrušené rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR. Pokiaľ teda za tohto skutkového a právneho stavu, Obvodný lesný úrad v Trenčíne zaevidoval zmluvu o poľovníctve 26. augusta 2010, spôsobil tak, že od 26. augusta 2010 do 17. decembra 2010, kedy nadobúda právoplatnosť rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva SR z 30. novembra 2010 č. 11680/2010-720/1109 na jeden poľovný revír v rozpore s ust. § 16 ods. 2 zák. č. 274/2009 Z.z. mohli vykonávať právo poľovníctva dve poľovné združenia. Oba sudy nižších inštancií v tomto konaní videli nesprávny úradný postup zo strany správneho orgánu a zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu, pričom dospeli k záveru, že tým boli splnené všetky podmienky pre vznik zodpovednosti štátu.

16. Dovolateľka však už v odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie poukazovala na to, že sa súd nevysporiadal s jej námietkami o neexistencii príčinnej súvislosti medzi konštatovaným nesprávnym úradným postupom a žalobcom uplatneným ušlým ziskom, ani s námietkami, že na strane žalobcu nemohol ušlý zisk tak ako si ho uplatnil vzniknúť. Odvolací súd v danej veci považoval z hľadiska zodpovednosti štátu za splnenú predovšetkým podmienku nesprávneho úradného postupu a potvrdil medzitimný rozsudok súdu prvého stupňa bez toho, aby bolo vyriešené, či sú splnené ďalšie predpoklady tejto zodpovednosti, t. j., či práve v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu štátu vznikla žalobcovi tvrdená majetková ujma.

17. Z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že k týmto skutočnostiam sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyjadril, len konštatoval existenciu príčinnej súvislosti medzi zisteným nesprávnym úradným postupom a nárokom žalobcu na ušlý zisk. Nevysvetlil svoje myšlienkové pochody ktoré ho viedli k uvedenému záveru, ani dôvody, pre ktoré argumentáciu žalovanej nepovažoval za správnu. Otázkou vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal. Neuviedol, ako posúdil skutkové tvrdenia a právne argumenty strán týkajúce sa existencie škody a príčinnej súvislosti, ktoré skutočnosť považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil. Absencia argumentácie súdu prvej inštancie v tomto smere robí jeho rozhodnutie arbitrárnym a nepreskúmateľným. Napriek tomu, ani odvolací súd sa týmito otázkami nezaoberal. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Podrobne, zo všeobecného hľadiska rozoberal, čo možno chápať pod pojmi nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť, konštatoval, že je potrebné náležite zvážiť vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou (bod 31 až 33). Ďalej však nevysvetlil, ako uvedené všeobecné závery aplikoval na skutočnosti zistené v súdnej veci, z čoho vychádzal, keď dospel k záveru o

existencii príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a nárokom na ušlý zisk, ako sa vysporiadal s námietkami žalovanej, že uplatnený nárok nie je ušlým ziskom, že nie je daná príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdeným nesprávnym postupom a uplatneným nárokom na ušlý zisk. Podľa názoru dovolacieho súdu v žiadnom prípade nemožno súhlasiť s jeho záverom, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie vzhliadol príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Dovolací súd zdôrazňuje, že po vydaní medzitýmneho rozsudku sa súd môže v ďalšom konaní zaoberať už len výškou uplatneného nároku. Pokiaľ odvolací súd za takéhoto stavu uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a v celom rozsahu sa s jeho odôvodnením stotožnil (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.), nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie sám neodstránil a nevysporiadal sa so zásadnými odvolacími dôvodmi žalovanej, jeho rozhodnutie je postihnuté rovnakou procesnou vadou a treba ho považovať za nepreskúmateľné.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu a rovnako aj medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie neobsahujú zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Z tohto dôvodu dovolanie žalovanej je procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a žalovaná v ňom dôvodne namieta procesnú vadu zmätočnosti, pretože jej týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnakou vadou postihnuté aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a 2 a § 450 C.s.p.). Z uvedeného dôvodu sa nezaoberal ďalšími dovolacími námietkami, že nenariadením pojednávania na odvolacom súde došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces a že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

19. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.).

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.